

Ο ΔΙΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

[Ο πατέρας, πενήντα δώδεκα χρόνων. Η μητέρα σαράντα εννιά χρόνων. Τέσσερες μετά τα μεσάνυχτα, χειμώνας. Λεύκρο πάτωμα της οδού Πιέρο—Σαρντ, κορβατοζιάμας του πατέρα].

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (άνασαζονόμενος στην κλίση του, γιατί του φάνηκε πως κάποιος χτύπησε).— Πούδς είνε;

Η ΜΗΤΕΡΑ, (χαμηλόφωνα, πίσω απ' την πόρτα).— Έγώ είμαι... έγω...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (απ' την κλίση του άπαντα).— Πώς! είσαι σύ! (Σηκώνεται, ανάβει το φως, κι άνογει την κλειδωμένη πόρτα). Είσαι άδρασσι:

Η ΜΗΤΕΡΑ, (με τη νυχτιά της, με τα πόδια γεμιά μέσ' στις πα- τοφίλες, κοιτώντας ένα χροσιήριο στο χέρι).— Όχι.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Μά! τότε λοιπόν τι συμβαίνει;

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Αυτώρα που σε ξύπνησα. Μά σκέψου...δέν γούστε άζομη.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Μά τι ώρα είνε λοιπόν;

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Η ώρα είνε τέσσερες περασμένες!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Μά! δέν είνε δυνατόν! Είνε τέσσερες ή ώρα και άζομη δέν...

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Έρχομαι απ' την κάμαρά του. Τό κορβιάτι του είνε άθιχτο. Άπ' τό μεσανύχτα στριφογυρίζω στο κορβιάτι μου χωρίς να μπορώ να κλεισω μάτι...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Καθμένη μου γυναίκα. Ό, μ'ό το παραζάνει ό γ'ός μας. Είνε τώρα τρίτη φορά έδώ και δεκαπέντε μέρες που μάς ζάνει αυτή την ιστορία.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Συμβαίνουν τόσα δυστυχήματα την νύχτα! Προηδές άζομη δέν διαβάσαμε στο «Ματίν» τό έγχαλιμα έξείνο:

«Ό, άν ήσους σε τί άνησυχίες μάς βάζει»;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Δέν είνε μόνο οι άνησυχίες που μάς δίνει. Τά ξενόγιστα αυτά τον ζάνουν και παραμελεί τα μαθήματά του. Είαι βέβαιος ότι δέν θά επιτύχθι στις εξετάσεις για τις όποιες έτοιμάζεται. Νά, προηδές άζομη ό κατήγηγής του μου έγγραψε ότι από τους τέσσερες μαθητάς που προηγου- νεί ό γ'ός μας είνε ό χειρότερος, ότι δέν ζάνει τίποτε άπολύτως. Δέν σου τώτα για να μη σε λυπήσω.

Η ΜΗΤΕΡΑ, (ή όσα έχει τον τ'ό της άλλοι, κατάζοτας τό ρολόι).— Πέν- τε παρά είκοσι... Θεέ μου που είνε... τί ζάνει τέτοια όρα!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Θά βρίζεται με καμιά φιλενάδα του, κατήνι μου γυναίκα, που άλλοι θέλει νάναι:

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Τό ξέρω, τό ξέρω, τό έμαθα τοχαίς, δέ θέλησα όμως να σου τό πω για να μην σου δώσω και άλλες σκευόφρες. Προηδές την ώρα που έφρυγε του έπλεσε ένα γούμια από την τσέλη του. Τό βόηκα καταγής: στην κάμαρά του. Καταλα- βαίνει ότι τό ένδιωφέρον μου με ζινησε π'ό το διαβάσω. Έγινε άνω-κάτω. Θέλησα όλα να τα μάθω. Έφρε που βάζει την άλληλογραφία του. Στο άπάνω συρ- τάρι του ντουλαπιού του. Δοκίμασα λοιπόν διάφορα κλειδιά άλ- λων ελίπλων. Τό ένα ταίριαζε και έτσι μπόρεσα να διαβάσω.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Δέν έγχοινο άπολύτως αυτό που έζανες. Άλλά τέλος πάντων, μά που έγινε. Και δέν μου λές πόσα γράμ- ματα βόηξες στο συρτάρι.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Τρία. Τά διαβάσα όλα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Θά τάχης βέβαια πρόξωρα. Δέν πιστάγσαι μία στιγμή να μου τά φέρης;

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Τά ξανάβαλα στο συρτάρι του. Θά τά πάρω από κει. Και άν έν τ'ό μεταξ' γυρίσει και δέν τάρβει:

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Τόσο τό χειρότερος. Δέν θά φαντασθ'ί βέβαια ότι του τά πήραμε έμεις και άν τό φαντασθ'ί ούτ'ε θά τολημήτ'ε να μάς τά ζητήσ'η.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Καλά τότε πηγαίνο. Και να σκέπτεται κανείς ότι άποχουν μητέρες τόσο ήπυες! (Φεύγει).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, (σκέπτεται, πάσχω τό ρολόι του απ' τό κομωδ'ίνο και τό κοινοζ'ίει. Ένα άόριστο χαμόγελο περνά και ζάνεται στο πρόσωπό του).— Ά! τό τοληόπαιδο! (Άνασταίνει και ξανάβάζει τό ρολόι στο κομωδ'ίνο).

Η ΜΗΤΕΡΑ, (μ' ένα χαρτί στο χέρι).— Πήρα τό ένα, νάτο!

(Τό δίνει στον άνδρα της).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Για να ιδούμε τι του γράφει ή λεγάμενη. (Διαβάζει). «Πέτρο μου. Έλάζω ότι άχχο την έντυχία να σε ιδώ αύριο στις τρεις ή ώρα, όπως σκεφονήσαμε... Περιμένο την στιγμή αυτή άνυ- πόμιστα, γιατί θάθελα να βολέψωμαι άδίακοπα στην άγκαλιά σου την τόσο γλυκιά, όπου με σ'όγγεις με τόση δύναμη και όπου μου φαίνεται κάθε φορά ότι θά πεθάνω από έντυχία προσφόνετας τό λαορεντό σου όνομα!».

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Θεέ μου! τι ντροπή!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Μην ζάνεις έτσι, γυναίκα!... Σίγουρα θά είνε καμιά μωδιστρούλα... (Συνεχίζοτας). «Ό! ναι, άγάπη μου, όταν με

φύλεις είμαι ή πιο έντυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Σ' εύχαριστώ για την όμπελλα που μοσάιλες. Έκαμα ένα καινούριο καπέλο που θά σου άρέσει, έλπίζω... Θά τό φορέσω την έρχόμενη φορά που θά πάω στο τσίρκο. Λοιπόν, όπως είπαμε, άγάπη μου, αύριο στις τρεις. Κάμε τό γούμια μου για να μην τό βρεί κανείς. Κοιμέμαι στον λαμό σου και σε φιλώ με όλη μου τη δύναμη!».

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Ό, τό κακόμοιρο τό παιδί μου, θά τό κατα- στρέψη αυτή ή παληογυναίκα. Δέν μου λές, δέν είνε δυνατόν να μεταχειρισθ'ί κανείς κανένα μέσον εναντίον αυτών των γυναικών; Ό φίλος σου έξείνος που γνωρίζει τον άνηψό του διεσθεντό της άστυνομίας...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Καθμένη γυναίκα, ή άνησυχία σου σε ζάνει και λές...

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Άνοησίες, ναι τό καταλαβαίνω, έχεις δίκιο. (Κατάζει μηχανικά τό ρολόι). Πέντε και μισή! Ποτέ δέν άφηρες τόσο πολύ. Φοβόμαι μην τό συνέξη κανένα δυστυχισμένο.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Είσαι ύπερβολική. Όπου νάναι θά γυρίσ'η.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Μά έπιτελους, Άντρέα, προσπάθησε να με καταλάβης... Και σύ... άλλοτε... πριν παντρευτούμε... εγλέντιες βέβαια. Όλοι έξέρουμε τι ζάνουν οι νεοί. Άλλά αυτά τά πράγ- ματα!... Δέν φαντάζομαι να γυρίξες σπίτι σου τέτοιες ώρες, ποτέ!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Ό πάρα πολύ σπάνια, πάρα πολύ σπανια. Άλλοτε έγω εργαζόμουν, έφρε να βιάζω τό κομ'ί μου. Συλ- λογιζόμουν τό μέλλον μου και δέν μου έμενε καιρός ν' άλληλο- γραφώ με μωδιστρούλες... Ζούσα όλομόναχος σ' ένα μικρό φω- χικό δωμάτιο, κι' οι κακόμοιροι μου ό γονείς απ' την έπαρχία, ζούσαν και απ' τό κομ'ί τους, για να μου στέλνουν ένένα τό μη- νιατικό μου. Δούλεψα, αγωνίστηκα και έτσι έγιν'α ότι είμαι ση- μερα... Άλλά ό γ'ός σου βλέπει τά βόηξες όλα έτοιμα. Τίποτε δέν του λείπει, και δός του ό κούρος έξοδα. Ά, δέν έχει! Άπό αύριο έξέρω έγω τι θά τό δώσω. Θά του δώσω χόρηματα μονον για τ' άπολύτως αναγκαία του έξοδα...

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Και αν ζάνει χρέη;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Θά τον δώσω άμε- σως. Άς βγάλει τό κομ'ί του όπως τό- βγαζε και γ'ό.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Άντρέα, μην είσαι κακός! Όλος ό κόσμος δέν έχει τό κομωγίο σου, την άνοχη σου. Έτσι καλομαθημένος που είνε ό γ'ός μας, ή στέρενης μπορεί να του ζλονισι την ύγεια. Δέν σου λέγω, πρόπει να του φερθούμε ασίτηρα, αλλά όχι και να φθάσουμε στα άγρια...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Όποτε τον συγχο- ρείς λοιπόν, τον δικαιολογεί! Πήγαν του κάκω λοιπόν όλα όσα είπαμε: Οί αιώνιες άδυναμίες των γυναικών! Καλ- λίτερα θά ζάνουμε να κοιμηθούμε. Και όσο για τον Πέτρο έννοια σου και θά του δείξω έγώ τό κομ'ί...

Η ΜΗΤΕΡΑ, (Κάνοντας τον κόμμα να σιωπήσ'η).— Άκούσε!...Δέν άκούσεις τίποτε...Η πόρτα της είσόδου...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Μου φαίνεται πως κάτι άκουσα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Είνε έξείνος.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Άς τό ελπίσουμε. Είνε έξη ή ώρα.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Θεέ μου, τί βάρος φέρνει απ' την ψυχή μου!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Πήγαναι λοιπόν να ιδής απ' τό γραφείο μου αν έχει φως τό δωμάτιό του.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Είνε περιττό. Κοιμάται πάντα χωρίς ν' άνάψη φως.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Όλα τά συλλογίζεται!

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Ό είνε έξείνος, είνε έξείνος!

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Έ, λοιπόν και τώρα που ήσυχάσες, πήγαινε να κοιμηθ'ης γιατί έχω έναν τρομερό πονοκέφαλο.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Καλά, φεύγω, άφοι με διώχνεις... (Κάνει να φύγ'η). Αέ μου λές;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Τι είνε πάλιν;

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Να πεταχτώ μια στιγμή απ' την κάμαρά του;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Γιατί; Είνε έντελώς περιττό.

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Μη θυμώνεις... Θάθελα να ιδώ...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Να ιδής; Τι περίεργη ιδέα!

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Να ιδώ πως είνε όταν γυρίζει απ' την... αν δέν είνε άλλαγμένος.

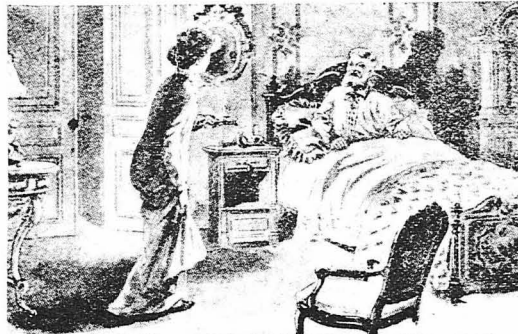
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Έλα γυναίκα, γίνου λογική. Καληνύκτα. Σβώνε τό φως. (Σαύνει προς τό κομ'ί έτοιμος να τό σβήσ'η).

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Έξοις, πως θά ήταν καλλίτερα να μη δείξουμε πως ξέρουμε τίποτε... Να μην του ζάνουμε καθόλου λόγο...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Καλά, καλά, πήγαινε τώρα να κοιμηθ'ης, ξε- μέρωσε. (Σβώνει τό κομ'ί του).

Η ΜΗΤΕΡΑ.— Φεύγω, φεύγω, καληνύκτα. (Φεύγει σπ'α- σπ'α σιωπώντας στις άκορες των ποδιών της. Άπό την πόρτα). Είμαστε λοι- πόν σύμφωνοι... Δέν θά του πούμε τίποτε αύριο...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ.— Νά, ναι, σύμφωνοι... Άντ'ε Λαβεντάν

Η μητέρα μπαίνει μέσα μ' ένα χειροπ'ήριο στο χέρι.